

ŠTO GOVORE LJUDI?

21. nedjelja kroz godinu, A

Kako to da je među prvim kršćanima bilo razmjerno puno mučenika koji su sve do žrtvovanja vlastitog života svjedočili svoju životnu opredjeljenost za Krista? Evo jednog od razloga. U spisu Hipolita Rimskog s početka 3. st. opisuje se kako su bili primani kandidati za krštenje. Kad bi ih bili doveli do učitelja, svakog se od njih prvo pitalo za ime, stalež, obiteljsko stanje, motive i ozbiljnost odluke. Za svakog od njih trebalo je posvjedočiti jamac, a tek onda bi stupali među pripravnike i spremali se na krštenje do 3 godine. I kroz to cijelo vrijeme gledalo se na njihov život. Mi bismo rekli, insistiralo se na njihovoj osobnoj vjeri i na životu po kršćanskim načelima. Naprotiv, nakon seobe naroda, pristupilo se (ipak) masovnom pokrštavanju. I od tada se govori o kršćanskim i katoličkim narodima, i onda se počelo govoriti u množini.

U današnjem evanđelju Isus želi istaknuti razliku između zajedničkog (neosobnog) i osobnog opredjeljenja za njega. Isus prvo pita učenike: *“Što govore ljudi, tko je Sin Čovječji?”* I apostoli mogu mirno odgovarati i prepričavati ono što ljudi govore i vjeruju: da je on neki prorok. Međutim, Isusa to ne zadovoljava. Ide dalje: *“A vi, što vi kažete, tko sam ja?”* I tu je nastao tajac. Nitko nije znao što bi odgovorio. Pitanje je previše osobno, jer su apostoli razumjeli da Isus zapravo želi reći: *“Što svaki pojedini od vas misli, tko sam ja?”* Nije se bilo lako izjasniti. Nisu znali pravog odgovora. A možda su se i stidjeli priznati da su krenuli za njim zbog primisli da će oni biti prvaci u nekom obnovljenom židovskom kraljevstvu. Onda se javlja Petar. Veli da je Isus Krist, sin Boga živoga. Isus odmah objašnjava da to nije Petrova mudrost i saznanje, nego prosvjetljenje Duha Svetoga.

Evo, danas ćemo slaviti euharistiju. Naglašavamo da je to zajedničko slavlje nas kršćana, koji smo jedno Tijelo – Crkva. Međutim, svatko je pred Bogom osoba, s krsnim imenom koje je Bog “urezao u dlan svoje ruke”, svakoga je od nas Bog “imenom zazvao”. Kao što se ono Isus više puta obraća Petru. “Šimune, Šimune...”, “Blago tebi, Šimune...”, tako se Isus obraća i meni. Osobno. Prisjetimo se. Kod obnove krsnih obećanja svećenik nas pita odričemo li se Sotone, a svaki od nas odgovara: “Odričem”, a na pitanje vjerujemo li u Boga Oca, Sina i Duha Svetoga odgovara svaki od nas: “Vjerujem”.

Što je naša kršćanska vjera? Skup istina u koje vjerujem? Pripadnost Crkvi? Vršenje nekih pravila, propisa i zapovijedi? Sve bi to bilo premalo. Kršćanin sam po tome što se osobno odlučujem, opredjeljujem za Krista, što osobno idem za njim, što je on mjeri osnovno i bitno mjerilo života. Prisjetimo se kako Isus ono jednom tvrdo kaže: *“Dođe li tko k meni, a ne mrzi svog oca i majku, ženu i djecu, braću i sestre, pa i sam svoj život, ne može biti moj učenik!”* (Lk 14,26). Ovdje je izraz “mrziti” za naše uši previše tvrd, ali se time želi reći da opredjeljenje za Isusa ima apsolutnu prednost. Nisu li toliki kršćanski mučenici i protiv izričite volje svojih najbližih radije otišli u smrt, negoli da se odreknu Krista.

Isus danas meni upravlja pitanje: *“A ti, što ti kažeš, tko sam ja?”* Doista, što je Isus za mene? Spasitelj, jedini smisao života, moje životno opredjeljenje i moja životna strast, jedina zvijezda moga života? Ako je tako, pronašao sam sebe, jer, od Boga dolazimo, u Bogu “živimo, mičemo se i jesmo”, Bogu idemo.

Zvonko Pažin